

1

Bitsės kėdė sudrebėjo, kai vidury laboratorijos atsidarė didžiulis liukas, po kuriuo slypėjo kubilas kunkuliuojančių, geltonų kaip rūgštis gleivių. Mokiniai įsitempę sėdėjo apie jį ratu, neramiai spoksojo į gleives.

– Kad taptumėte kerėtojais, turite išmokti susikaupti įtemptose situacijose. Šitas testas patikrins, kaip gebate susikaupti. – Laboratorijos priekyje profesorė Doil suspaudė pusmėnulio formos segę ant savo tamsiai mėlyno kombinezono. Segę sušvito mėlyna spalva, ir Bitsė suprato, kad ji iš fartingo akmens.

– Ką ji keri? – sušnypstė geriausias Bitsės draugas Kostas, žvilgčiodamas per savo sportbačių galus. – Ir *kas* ten per košė?

Bitsę kamavo bjauri nuojauta, kad tai kažkoks chemikalas. Ji nužvelgė kitus dvylikamečius sužadintuosius, atšlijusius ant savo kėdžių. Visi buvo užsidėję šalmsus, vilkėjo vienodus juodus kombinezonus – kaip darbinės kelnes, tik pagamintas iš unikalios nedegios, vandeniui ir elektrai nelaidžios medžiagos.

– Nesu tikra, bet manau, kad neišlaikę testo sužinosim.

Profesorė Doil ant kaklo buvo pasikabinusi apsauginius akinius, dar vieni kyšojo iš pasišiaušusių rudų plaukų, susiraizgiusių ir stirksančių it paukščio lizdas. Jos akys smagiai sublizgo, ir iš segės pliūptelėjo tyliai spragsinčių vario spalvos dalelių – *fartingo dulkių* – debesėlis. Fartingo dulkės sūkuriavo ore it rudeniniai lapai, po kelių sekundžių virto drūtu keturkoju padaru su kankorėžio formos ausimis. Žvėris garsiai šleptelėjo ant profesorės stalo.

Bitsės rankos pasišiaušė žąsies oda. Kad ir kiek kartų matė iškerimus magikorus, reginys niekada nenustojo žavėti. Ši rūšis šiek tiek priminė meškėnus, tik plačiu snukiu, atsikišusiu šnipu ir ilga uodega. Dryžuotas magikoro kailis buvo metališkų juodos ir sidabrinės spalvų, žėlė dantytai kuokštais it geležies drožlių drabužis. Raityti ūsai suvirpėjo padarėliui ėmus tipenti po profesorės stalą ir šniukštinti jos aparatūrą.

– Tai mano ksenomas Termas, – paskelbė profesorė Doil ir išsitraukusi iš plaukų pieštuką parodė į Termo užpakalį. – Atkreipkite dėmesį į išskirtinį žiedų raštą apie jo užpakalinę dalį. Ksenomai iškerimi iš smalsumo ir turi įvairių gebėjimų.

Termas pakėlė galvą, jo mėlynos akys sužibo it safyrai. Jis pavizgino uodegą... ir pradingo it į balą. Po akimirkos vėl atsirado ištiesęs leteną, it sakytų: „Štai ir aš!“

Keli sužadintieji nervingai paplojo. Termui vėl ėmus šniukštinėti po profesorės stalą, Bitsė stebėjo, kaip jo kan-
korėžiškos ausys sukiojasi it palydovinės lėkštės, ieškoda-
mos naujų signalų. Turėdama omeny jo radarą primenan-
čias jusles ir smalsią prigimtį, Bitsė suprato, kodėl jo šaltinio
jausmas yra smalsumas.

– Pirmas klausimas, – tarė profesorė Doil. – Kaip visi
magikorai, Termas moka sukurti iliuziją ir pasiversti nema-
tomu. Kaip vadinama ši iliuzija?

Bitsė drąsiai pakėlė ranką nekantraudama atsakyti. Bet
nustebo pamačiusi, kad visa klasė pasekė jos pavyzdžiu,
išskyrus vieną berniuką šviesiais spygliais pasišiaušusiais
plaukais už kelių vietų nuo jos. Profesorė Doil parodė į mer-
gaitę apvaliais akiniais.

– Ji vadinama „šešėliu“, – atsakė mergaitė neramiai dirs-
čiodama į gleives.

– Teisingai! – šūktelėjo profesorė Doil. Ji mostelėjo
pieštuku lyg dirigento lazdele, ir Termas pakrutino nosį.
Pasigirdo šaižus žvangėjimas, ir šviesiaplaukio berniuko
kėdė nučiuožė link liuko, pasviro į priekį ir išvertė jį į glei-
ves. Berniukas gargaliuodamas suklykė ir pradingo po pa-
viršiumi.

Klasėje pasipylė aikčiojimai ir spygčiojimai.

– Kas jam atsitiko? – šūktelėjo Bitsė priblokšta ir net tirdama.

– Galiu jus patikinti, kad jis visiškai saugus, – šelmiškai šypsodama atsakė profesorė. – Jis išsigleivėjo, nes nepasitiki savo žiniomis. Įtemptoje situacijoje nėra vietos dvejonėms. Dabar atidžiai stebėkite: ksenomai taip pat moka laužyti gravitacijos dėsnius ir neįtikėtinai greitai judėti.

Jai mostelėjus pieštuku, Termas peršoko gleivių kubilą ir grakščiai nurisnojo prie lubų, lyg kopdamas nematoma laiptais. Tada virto juodu ir sidabrinio debesėliu, žaibiškai perlėkė per laboratoriją ir akimirksniu vėl atsirado ant profesorės stalo.

Visiems atkaro žandikauliai. Bitsė sumirksėjo ir papurtė galvą, ši net susisuko nuo svaiginančio nuostabos ir nerimo mišinio. Pašnairavusi šyptelėjo Košui. Sunku patikėti, kad vos prieš tris mėnesius juodu nežinojo, jog magikorai egzistuoja, o dabar Europos kerėjimo konservatorijoje mokėsi būti kerėtojais. Konservatorija dirbo tik vakarais, savaitgaliais ir per atostogas, o jei kitos pamokos bus tokios pat įdomios, visos vasaros atostogos bus nepakartojamos.

Profesorė Doil pieštuku pabarbeno per stalo kraštą.

– Visos magikorų rūšys taip pat turi vieną unikalų gebėjimą. Kitas klausimas jums: koks unikalus ksenomų gebėjimas?

Lyg davus ženklą Termo kailis pasišiaušė. Visoje laboratorijoje ėmė judėti daiktai. Per darbastalį nučiuožė mikroskopas, nuo lentynos nuvirto laikmatis ir sutarškėjo

nukritęs ant grindų. Vaikai neramiai susižvalgė, visi norėjo kelti rankas, bet nebuvo tikri, koks teisingas atsakymas.

– Ar bent įsivaizduoji, ką Termas daro? – pakuždom paklausė Košas.

Bitsei bežiūrint sąvaržėlė jos užrašų knygutėje nučiuožė prie puslapio krašto.

– Nesu tikra!

Abu krūptelėjo, kai laboratorijos gale atsilapojusios garsiai pokštelėjo spintos durelės. Spinta sutirtėjo, iš jos pažiūro įrankių kruša. Pipetės, mentelės, žnyplės ir baterijos ėmė lakstyti lyg kulkos. Keli daiktai pliumptelėjo į gleives ir pradingo po tyvuliuojančiu paviršiumi.

– Atsargiai! – Košas timptelėjęs už rankos patraukė Bitse iš lekiančio Bunseno degiklio kelio, guminė jo žarna švaistėsi kaip botagas.

– Ačiū, – padėkojo Bitse besidaužančia širdimi. – Saugok savo daiktus!

Sužadintieji spygčiojo daiktams kaukšint į šalmus, keli nusprendė palįsti po kėde, kad pasislėptų nuo krušos, saugodamiesi neįkristi į gleives. Strazdanota mergaitė apskritais skruostais pakėlė iš po kėdės ranką.

– Gal ksenomai moka mintimis judinti daiktus? – spėjo iš panikos virpančiu balsu. – Telekinetiškai?

– Geras spėjimas, – atsakė profesorė Doil pakėlusį balsą, kad persauktų triukšmą, – bet, bijau, neteisingas!

Staiga mergaitės kėdė nučiuožė į priekį ir nusitėpė ją kartu. Mergaitė bandė už ko nors įsitverti, bet per lėtai, ir

kėdė nustūmė ją per kraštą į gleives. Nespėjusi nė sušukti ji pradingo po paviršiumi.

Bitsei sugniaužė krūtinę, ji vylėsi, kad mergaitei viskas gerai. Jiedviem su Košu pasislėpus po kėdėmis, iš prasegtų mokinių kuprinių pasipylė daiktai. Mobilieji telefonai, nerūdijančiojo plieno gertuvės, rašiklių dėklai – net žaidimų kompiuteris „Nintendo Switch“ – skrajojo ore sukdami mirtiname sūkuryje. Naujas Bitsės laikrodys ėmė trūkčioti ant rankos, ji tuoj pat prispaudė jį kita ranka, kad neprastų. Tėtis vos prieš dvi dienas padovanojo jį gimtadienio proga.

– Ei! – kvyktelėjo Košas, iš kišenės purptelėjus raktams. Prie jų buvo prisegtas pakabutis su Košo protetės vokiečių aviganiai Elvio nuotrauka. – Atiduokit!

Jis puolė rabždintis iš po kėdės, užlipo už jos bandydamas pasiekti raktus.

– Atsargiai! – šuktelėjo Bitsė jam bandant sugraibyti raktus. – Neįkris!

Termai ant profesorės stalo tupėjo susikaupę. Jo dygliuoti antakiai styrojo susimetę į gilią V raidę, burnos kamputyje kyšojo mėlynas liežuvelis.

– Visi pasistenkite susikaupti! – šuktelėjo profesorė Doil. – Stebėkite, kas vyksta!

Bitsė besidaužančia širdimi nužiūrėjo po kambarį skraidančius daiktus. Jų lakstė tiek daug, kad atrodė keista, jog nesidaužo vieni į kitus. Kai tik du daiktai suartėdavo, juos atstumdavo tarsi...

„Magnetus.“

Tai galėjo būti atsakymas! Bitsė nenorėjo rizikuoti suklysti, bet taip pat nenorėjo tylėti, nes, regis, abu keliai vedė į gleives. Ji nedrąsiai pakėlė ranką virš darbastalio vildamasi, kad neįdurs koks pašėlęs skrajojantis kompasas.

– Taip? – tarė profesorė Doil.

– Daiktai elgiasi šiek tiek panašiai kaip, ee... – Bitsė dirstelėjo į gleives, staiga perdžiūvo burna.

– Nagi, – profesorė Doil drąsinamai linktelėjo, – tu gali. Tiesiog pasitiek mokslą.

Bitsė dėl visa ko įsikibo į kėdės koją.

– Jie elgiasi kaip magnetai. Tai gal ksenomai turi galią valdyti elektromagnetinius laukus?

Profesorės Doil antakiai užsiropštė ant kaktos. Vieną kraują stingdančią akimirką Bitsė manė, kad suklydo. O tada...

– Teisingai! – džiugiai šūktelėjo profesorė Doil. – Termas moka kurti ir valdyti elektromagnetinio spektro energiją, tai leidžia jam manipuluoti daiktais, turinčiais magnetinių metalų, tokiais kaip geležis, nikelis ar kobaltas.

Bitsė atpalaidavo į kėdės koją įsikibusius pirštus, iš paglengvėjimo vos nesusileido. Staiga jos fartingo akmens pakabutis išlindo iš po megztinio apykaklės. Ji tuoj pat čiupo jį, sklendžiantį prieš nosį, ir pakabutis nuo prisilietimo sušvito šešiomis spalvomis: raudona, geltona, violetine, mėlyna, žalia ir balta, simbolizuojančiomis šešias skirtingas magikoru

rūšis, kurias ji galėjo iškerėti. Pakabutis kadaise priklausė mamai, žuvusiai, kai Bitsei buvo beveik penkeri. Niekui gyvu neleis Termui jo paimti!

– Neišgleivinsiu kitų, jei pabandysite atsakyti į kitą klausimą, – pažadėjo profesorė Doil. – Iš ko sudarytas fartingo akmuo?

Sužadintieji bandė pakelti iš po kėdžių rankas, bet ore lakstant tiek daug aštrių daiktų tai buvo nelengva. Jie taip pat vargo bandydami išlaikyti savo fartingo akmenis. Bit-sė pastebėjo vieną berniuką grumiantis su savo fartingo akmens spyna, o kitas po gretima kėde mėgino nulaikyti spurdantį fartingo akmens virbalą.

– Pagavau! – šūktelėjo Košas pagaliau pačiupęs raktus. Jo kėdė sudrebėjo, kai nėrė bandydamas išvengti skrendančio skaičiuotuvo, o Bitsė įsitempė nerimaudama, kad jis gali aukštiekninkas įvirsti į gleives, bet Košas skubiai nulipo nuo kėdės. Pamačius kitus sužadintuosiuos galynėjantis su savo neklusniais fartingo akmenimis jo veidas suguro, ir Bitsei širdį nudiegė užuojauta prisiminus, kad jis dar neturi savo fartingo akmens.

Į jį įsmigus profesorės Doil žvilgsniui, Košas skubiai pakėlė ranką.

– Taip? – paklausė ji.

– Ee, fartingo akmuo yra geležies ir akmens meteoritas, – atsakė išikišęs raktus į lipukų užklijuojamą kuprinės kišenę. – Todėl jis yra magnetiškas.

Profesorė nusišypsojo ir parodė į mergaitę, išsitiesusią pagauti fartingo akmens veržliarakį, išskridusį iš kišenės.

– Ar gali ką nors pridurti?

Mergaitė gurktelėjo.

– Fartingo akmuo sudarytas iš įvairių mineralų ir metalų, įskaitant paslaptinę dangiškąją elementą, vadinamą X-412, leidžiantį mums iškerėti magikorus.

Profesorė Doil suplojo rankomis.

– Teisingai! Mokiniai, pademonstravote nuostabų susitelkimą! Matote, kaip gali būti naudinga dirbti įtemptoje aplinkoje?

Bitsė krūptelėjo kažkam kaukštelėjus į jos kėdės sėdynę. Nebuvo tikra, ar pritaria profesorės Doil mokymo metodus, bet negalėjo paneigti jų įtaigumo.

Skambutis pranešė apie pamokos pabaigą, nuo jo net sužvangėjo stikliniai indai ant laboratorijos lentynų. Sudrebėjo sienos, koridorius sušurmuliavo, sužadintiesiems pasipylus iš kitų laboratorijų.

– Deja, šis garsas reiškia, kad testas baigtas! – paskelbė profesorė Doil ir mirktelėjo Termui. Magikoro kailis pasišiausė, ir liukas vidury patalpos šaižiai suvaitojęs užsidarė. Bitsė lengviau atsiduso, kai profesorė Doil skubiai susirinko daiktus ir įsikišo pieštuką į plaukus.

– Atminkite, turite dalyvauti kituose *keturiuose* mano seminaruose, kad pelnytumėt KERĖJIMO TEORIJOS ženkluką, – pridūrė profesorė, paėmusi Termą į rankas. Tas

mostelėjo uodega ir stryktelėjo jai ant peties, susirangė apie kaklą ir kailinis šalikas. – Jau turiu lėkti, tad būčiau dėkinga, jei galėtumėt palikti šalmus ant kėdžių ir nedelsdami išeitumėte iš laboratorijos.

Profesorei pasukus prie durų, laibas balselis paklausė:

– O kaip mūsų daiktai?

Profesorė Doil žvilgtelėjo į sukuriuojantį laboratorijos įrangos ir asmeninių daiktų viesulą.

– Ak, taip, nepamirškite prieš išeidami susirinkti savo daiktų!

Termo kailis pasišiaušė, ir, jiedviem su profesore Doil išlėkus pro duris, visi skrajoję daiktai nukrito ant žemės.

Bitsė pasislėpė daiktams subarbenus į kėdę virš galvos, skambėjo kaip galinga kruša. Ant grindų pasipylė mobilieji telefonai. Monetos tarškėdamos šokinėjo nuo lentynų. Atlėkė besisukantis atsuktuvai ir pataikė Košui į kėdę, berniukas net kvykstelėjo.

Pagaliau viskas baigėsi.

Kambaryje pasigirdo neramūs kuždesiai.

– Kaip tu? – baikščiai paklausė Košas.

Bitsė linktelėjo, nors jai taip daužėsi širdis, kad, rodėsi, tuoj ištrūks iš krūtinės.

Juodu stvėrė savo kuprines ir iššliaužė iš po kėdžių. Atrodė, lyg laboratorijoje būtų praūžęs viesulas. Grindys buvo nuklotos stiklo šukėmis. Nuvirto lentynos, visur mėtėsi sudaužyti prietaisai.

Kitiems mokiniams irgi pradėjus likti iš po kėdžių, kitose patalpos pusėje atsiradę durys, ir svyruodami išėjo du susivėlę sužadintieji, nuo galvos iki kojų aplipę geltonomis gleivėmis. Bitsė atpažino berniuką pasišiaušusiais šviesiais plaukais.

– Viskas gerai, – tarė jis šelmiškai šypsodamasis ir šluostydamasis košę nuo veido. – Tai tik kremas.

Košas atsisegė šalmo sagtį.

– Eime, dingstam iš čia, kol dar kas nenutiko.